

Forfatter: Udrag fra Skolekammeraterne

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 166.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-textsingemann01-shoot-idm140296365965840/facsimile.pdf> (tilgået 10. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

godt Lag er det en anden Sag. Andagt kan være god nok for Patienten, hvor Læger og Apotheket ikke mere kan hjelpe; men dertil har den samvittighedsfulde Læge, saa Skam, ingen Tid; dermed kommer Videnskaben, paa min Åre, heller ikke er Skridt videre. Det er den bedste og christeligste Andagt at helbrede sine Medmennesker. Det gjorde vor store Dydsmynster ogsaa paa Sabbarthen. Hvad endelig den animalske Magnetisme angaaer – saa er den mere aands- og legenuvwxyzende, end Drik og al simpel naturlig Liderlighed. Slige fordornte Experimenter kan snarere gjøre de klogeste Folk gale, end Romanforelskelse og utidig Kirkegang. Jeg forsikrer Dem, mine Herrer! – tilføede han næsten beveget – jeg taler til Dem som en præstisk Christen og en faderlig Ven. Det fornærer mig at se Dem saa talrige her idag; jeg glæder mig til Operationen i Formiddag som til en Fest. Det er den sikkreste og værdigste Maade, vi kan hæligholde Aanden og vor edle Videnskabs Højtid paa. De maa vide, mine Herrer! det var paa en Pintsefest, hvis jeg ikke fejler – at vort berømte chirurgiske Academ blev stiftet, og var det ikke paa den Tid, saa burde det, paa min Åre, været det.

Efter denne lange Tale, som de unge Candidater med megen Opbyggelse syntes at have hørt, medens de hemmeligt havde gjort pudse-lige Miner til hverandre, gik den gamle Professor videre. Han fremtog allerede sine chirurgiske Instrumenter, som han pudsende og ligesom kjelede for, medens han med glædestraalende Ansigt og hastige Skridt nærmede sig til en jærende Patient, hvis halve Legeme, saa omtrent, denne Morgen skulle afsættes.

Den unge chirurgiske Candidat Christen Valman stod imidlertid i sit Værelse paa Hospitalen, omgivet af Dødsningehoveder og Scheletter, og betragede med Velbehag sin nye Klædning i Spejlet. I den fine gronne Kjole med sorte spidske Skjøder, med sin veldannede Skikkelse i de snevre lysebrune Casimirs Beenklæder, der, efter den da herskende Mode, skjultes fornedent af et Par blanke gaulkravede Stovler – med forgylte Knapper i den nye blommede Silkevest, syntes han nu selv, han var ganske vakker, og ønskede kun, at hans lykkeleg helbrede Patientinde, Frøken Amalia Falk, måtte møde ham idag og finde ham endnu langt vakkere. Som Amanuensis hos Agent Falks Huselege, havde han kun haft Adgang der i Huset, medens han foretog en magnetisk Cuur med den unge Frøken. En altfor stærk Sympathie mellem de unge Mennesker var ikke undgaaet.